

У дорогу лаштуються хлопці до Місяця,
Україна Дніпром плине в зоряний шлюз.
А мені на квартиру по пошті щомісяця
З соцзабезу пенсійні перекази шлють.

Розгортаються в юності мрії сувоями,
І рокам цим в безсиллі скоряються скелі,
Серце прагне в життя йти шляхами суворими,
Хіба втримаєш долю в затишній оселі?

Не втішайте мене, слабкодухі, порадами,
Що, мовляв, вже нічого не вдієш — терпи!
Про звитяги ровесників слухай по радіо, —
Що ж бо може робити безрукий, сліпий?

Вам би лиш супокій і життя бачить
з вікон,
Боїтеся його ви ударів і ран.
Є з очима — сліпці! Не збагнуть їм довіку,
Як Корчагін Павло брав пітьму на таран.

Хай не буду кар'єри просвердлювать бурами,
Де довбає граніт моїх друзів сім'я,
Та, народжений, зрощений їхніми бурями,
Ні, не можу сидіти скаліченим я!

В синіх скелях поезії волею розуму
Я обтесую слово, мов камінь, тверде.
Серце знову по вінця наповнене грозами,
Я живу, і борюсь, і творю для людей.

З ними йду, забуваючи горе і муки,

І жага до життя пламеніє, кипить:
В них мільйони є рук —
з ними я
не безрукий!
В них мільйони очей —
з ними я
не сліпий!

1967

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.